ततः सर्वे द्विजवराः समाजग्मुः कृपान्विताः ।
स्वस्त्यात्रेयो महाजानुः कुशिकः शङ्खमेखलः ॥ १९ ॥
भरद्वाजः कौणकुत्स्य आर्ष्टिषेणोऽथ गौतमः ।
प्रमतिः सह पुत्रेण तथान्ये वनवासिनः ॥ २० ॥
5 तां ते कन्यां ततो दृष्ट्वा भुजंगस्य विषार्दिताम् ।
रुरुडुः कृपयाविष्टा रुरुस्त्वार्तो बहिर्ययौ ॥ २१ ॥
तेषु तत्रोपविष्टेषु ब्राह्मणेषु महात्मसु ।
रुरुश्चुक्रोश गहनं वनं गत्वा सुदुःखितः ॥ २२ ॥
शोकेनाभिहतः सोऽथ विलप्य करुणं बहु ।
10 अब्रवीद्वचनं शोचन्प्रियां चित्त्य प्रमद्वराम् ॥ २३ ॥
शेते सा भुवि तन्वङ्गी मम शोकविवर्धिनी ।
बान्धवानां च सर्वेषां किं नु दुःखमतः परम् ॥ २४ ॥
यदि दत्तं तपस्तप्तं गुरवो वा मया यदि ।
सम्यगाराधितास्तेन संजीवतु मम प्रिया ॥ २५ ॥
15 यथा च जन्मप्रभृति यतात्माहं धृतव्रतः ।
प्रमद्वरा तथाद्यैव समुत्तिष्ठतु भाविनी ॥ २६ ॥
एवं लालप्यतस्तस्य भार्यार्थे दुःखितस्य ह ।
देवदूतस्तदाभ्येत्य वाक्यमाह रुरुं वने ॥ २७ ॥
अभिधत्से ह यद्वाक्यं रुरो दुःखान्न तन्मृषा ।
20 न तु मर्त्यस्य धर्मात्मन्नायुरस्ति गतायुषः ॥ २८ ॥
गतायुरेषा कृपणा गन्धर्वाप्सरसोः सुता ।
तस्माच्छोके मनस्तात मा कृथास्त्वं कथं चन ॥ २९ ॥
उपायश्चात्र विहितः पूर्वं देवैर्महात्मभिः ।
तं यदीच्छसि कर्तुं त्वं प्राप्स्यसीह प्रमद्वराम् ॥ ३० ॥
25 रुरुरुवाच ।
क उपायः कृतो देवैर्ब्रूहि तत्त्वेन खेचर ।
करिष्येऽहं तथा श्रुत्वा त्रातुमर्हति नो भवान् ॥ ३१ ॥
देवदूत उवाच ।
आयुषोऽर्धं प्रयच्छ त्वं कन्यायै भृगुनन्दन ।
30 एवमुत्थास्यति रुरो तव भार्या प्रमद्वरा ॥ ३२ ॥
रुरुरुवाच ।
आयुषोऽर्धं प्रयच्छामि कन्यायै खेचरोत्तम ।
शृङ्गारद्रुपाभरणा प्रोत्तिष्ठतु प्रमद्वरा ॥ ३३ ॥